

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์เป็นอุตสาหกรรมที่มีลักษณะการเจริญเติบโตสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันกับภาวะเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ซึ่งหากพิจารณาปัจจัยหลักที่ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมจะสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ส่วนคือ 1) ระดับมาตรฐานคุณภาพทางสังคมและระดับทางการศึกษาของประชากรในประเทศจะส่งผลกระทบโดยตรงต่อการบริโภคและการเจริญเติบโตในตลาดอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ หากการพัฒนาทางการศึกษาของประชากรในประเทศอยู่ในระดับที่สูง ย่อมทำให้มูลค่าของตลาดอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ในประเทศนั้นมีแนวโน้มสูงตามไปด้วย ตัวอย่างเช่น ปริมาณการใช้กระดาษซึ่งเป็นวัตถุดิบหลักในอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ของประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นมีมาตรฐานทางการศึกษาของประชากรสูงประเทศหนึ่งของโลกเปรียบเทียบกับปริมาณการใช้กระดาษของประเทศไทย จะเห็นว่าประเทศสหรัฐอเมริกามีปริมาณการใช้กระดาษอยู่ที่ 350 กิโลกรัมต่อคนต่อปี ในขณะที่ประเทศไทยมีปริมาณการใช้กระดาษอยู่เพียง 42 กิโลกรัมต่อคนต่อปีซึ่งเป็นสัดส่วนที่ค่อนข้างต่ำ และ 2) สภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่ากิจกรรมการค้า ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศเป็นส่วนขับเคลื่อนสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ ของประเทศ โดยเฉพาะประเทศไทย หากพิจารณาความเกี่ยวข้องระหว่างอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์กับกิจกรรมการค้าดังกล่าว ไม่ว่าจะโดยทางตรงคือ การโฆษณาประชาสัมพันธ์โดยใช้สื่อสิ่งพิมพ์ติดต่อ สื่อสารกับผู้บริโภค หรืออุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ประเภทบรรจุภัณฑ์ (Packaging) ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการจัดเก็บและถนอมสินค้าเพื่อใช้ในการขนส่ง แม้แต่การใช้เอกสารสิ่งพิมพ์ต่างๆ ในการดำเนินการประกอบธุรกิจรวมถึงการเผยแพร่ข้อมูลทางการค้าหรืองานทางวิชาการ ล้วนเกี่ยวข้องและมีผลต่อมูลค่าการเติบโตของตลาดอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์แทบทั้งสิ้นหรือโดยทางอ้อมคือ สภาพทางเศรษฐกิจในประเทศจะส่งผลกระทบต่อรายได้ของประชากรและดัชนีรายได้ของประชากร จะเป็นตัวแปรสำคัญที่มีต่อการบริโภคสื่อสิ่งพิมพ์ของประชากรในประเทศ

ตารางที่ 1.1 มูลค่าการนำเข้าและส่งออกของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ในระหว่างปี 2539-2541

สิ่งพิมพ์	มูลค่าการค้า(พันล้านบาท)					อัตราการขยายตัว (ร้อยละ)			
	2539	2540	2541	2542	2543	2540	2541	2542	2543
นำเข้า	3.31	3.33	2.78	2.41	2.57	0.60	-16.52	-13.31	6.64
ส่งออก	0.88	1.10	1.65	1.45	1.64	25.00	50.00	-12.12	13.10

ที่มา : กรมศุลกากร กระทรวงการคลัง (2543)

มูลค่าตลาดภายในประเทศของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ของประเทศไทยจะอยู่ที่ 30,000 ล้านบาท โดยมีอัตราการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องโดยเฉลี่ยร้อยละ 10-12 ต่อปี นับตั้งแต่เกิดภาวะวิกฤติเศรษฐกิจในปี 2540 ตลาดอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์อยู่ในภาวะที่ถดถอย (ตารางที่ 1) ในปี 2541 และ 2542 การนำเข้าสิ่งพิมพ์มีอัตราการขยายตัวที่ลดลงร้อยละ 16.52 และ 13.31 ตามลำดับ ในส่วนการส่งออกสิ่งพิมพ์มีอัตราการขยายตัวแบบก้าวกระโดดถึงร้อยละ 50 ในปี 2541 และมีมูลค่าส่งออกรวม 1,650 ล้านบาท อันเป็นผลมาจากการลดค่าเงินบาท ซึ่งทำให้ต้นทุนการผลิตสิ่งพิมพ์ภายในประเทศรวมถึงวัตถุดิบที่สามารถผลิตได้เองภายในประเทศมีราคาที่ลดต่ำลงเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่งสำคัญในภูมิภาค เช่น ฮองกงและประเทศสิงคโปร์

จากการรายงานภาวะเศรษฐกิจประเทศไทยในปี 2543 ของคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) มีอัตราการขยายตัวร้อยละ 4.5 ซึ่งเป็นแนวโน้มที่ดีขึ้น รวมถึงการขยายตัวทางด้านการลงทุนและการบริโภคมากกว่าร้อยละ 4 ล้วนเป็นสัญญาณที่ดีต่ออุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ในประเทศนอกจากนั้นการขยายตัวการส่งออกสินค้ามากกว่าร้อยละ 20 ได้ส่งผลความต้องการโดยตรงต่อตลาดอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ประเภทบรรจุภัณฑ์

ในปี 2543 จากตัวเลขอัตราการขยายตัวมูลค่าการนำเข้าของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ร้อยละ 6.64 เมื่อเทียบกับปีก่อน แสดงให้เห็นว่าปริมาณความต้องการบริโภคสิ่งพิมพ์ภายในประเทศเพิ่มสูงขึ้นสอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจที่ปรับตัวในทิศทางที่ดีขึ้น ในส่วนของการส่งออกที่ขยายตัวถึงร้อยละ 13.10 แสดงให้เห็นถึงกำลังซื้อจากต่างประเทศที่มีมากขึ้นสอดคล้องกับประสิทธิภาพการผลิตภายในประเทศและต้นทุนที่ต่ำลงสามารถตอบสนองตลาดต่างประเทศได้ดีขึ้นและเนื่องจากอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์เป็นอุตสาหกรรมที่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเรื่องมาตรการเชิงรุกด้านการส่งออก ประกอบกับมีนโยบายในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์กลุ่มอุตสาหกรรม ตามกรอบการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของไทยระยะ 4 ปี (2548-2551) โดยอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์เป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมที่ต้องจัดแผนยุทธศาสตร์ดังกล่าวเพื่อการเป็นศูนย์กลางการพิมพ์ (Printing hub) ในภูมิภาคเอเชียภายในปี 2557 อีกทั้งภาครัฐบาลและเอกชนมีการส่งเสริมให้สังคมไทยเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้จะส่งผลให้มีการอ่านหนังสือเพิ่มขึ้น ส่งผลกระทบต่อการผลิตสิ่งพิมพ์ที่เพิ่มขึ้นตามไปด้วย ดังนั้นแล้วจึงต้องมีการเพิ่มผลผลิตด้านสิ่งพิมพ์ออกมาเพื่อรองรับนโยบาย

ดังกล่าวโดยการเพิ่มผลผลิตไม่จำเป็นต้องเพิ่มปริมาณอย่างเดียวแต่การเพิ่มผลผลิตสามารถทำได้หลายอย่าง เช่น การลดต้นทุน การลดความสูญเสีย การใช้ประโยชน์จากปัจจัยการผลิตให้มากขึ้น เป็นต้น เพื่อเป็นการเพิ่มความสามารถทางการแข่งขันเพื่อที่จะแข่งขันทางการค้ากับประเทศ จีน มาเลเซีย และเวียดนาม ซึ่งมีข้อได้เปรียบใกล้เคียงกับประเทศไทยในด้านการผลิต หากประเทศไทยไม่พัฒนาประสิทธิภาพทางการผลิตแล้วคู่แข่งเหล่านี้อาจพัฒนาเทียบเท่าประเทศไทยก็เป็นได้ ดังนั้นแล้วจึงจำเป็นต้องทราบถึงปัจจัยที่เป็นตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิต เพราะปัจจัยดังกล่าว จะมีส่วนสำคัญที่ทำให้ผลผลิตขององค์กรไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ โดยปัญหาหรือปัจจัยการขัดขวางการเพิ่มผลผลิตอาจมีหลายสาเหตุ หรือหลายปัจจัย เช่น ปัจจัยเกี่ยวกับบุคลากรซึ่งเกี่ยวข้องกับ ความพึงพอใจในการทำงาน ขวัญและกำลังใจในการทำงาน การจงใจ ความคาดหวังในการทำงาน สวัสดิการต่างๆ หรือปัจจัยเกี่ยวกับเรื่องของเครื่องจักรจากการหยุดการทำงานเนื่องจากต้องมีการซ่อม โดยการซ่อมเครื่องจักรดังกล่าวต้องใช้เวลานานทำให้แผนการผลิตถูกเลื่อนออกไปและทำให้ผลผลิตไม่ได้เป็นไปตามเป้าหมายขององค์กร หรืออุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในการทำงานก็มีส่วนในการขัดขวางการเพิ่มผลผลิตซึ่งถ้าเกิดอุบัติเหตุย่อมส่งผลต่อตัวองค์กรโดยตรง หรือจะเป็นเรื่องของ การผลิตและคุณภาพที่ต่ำกว่ามาตรฐาน อันเนื่องจากการวางแผนการผลิต การเตรียมเครื่องมือ และอุปกรณ์ และความไม่พร้อมของการเตรียมวัตถุดิบเพื่อการผลิตจริง เป็นต้น

ดังนั้นจากผลกระทบจากตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมดังกล่าวผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีต่อปัจจัยที่เป็นตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการรับรองระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO 9001 : 2000 ในประเทศไทย เพื่อหาแนวทาง การแก้ไขปัญหาและอุปสรรค ซึ่งผู้วิจัยต้องการชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของปัจจัยที่เป็นตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิต โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้บริหารได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน จากตัวแปรดังกล่าวล้วนส่งผลถึงความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีต่อปัจจัยที่เป็นตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการรับรองระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO 9001 : 2000 ในประเทศไทยที่แตกต่างกัน ดังนั้นหากมีการให้ความสำคัญต่อการจัดการปัจจัยที่เป็นตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิตอย่างจริงจัง ย่อมส่งผลดีต่อการดำเนินธุรกิจ เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันนอกจากนี้ยังส่งผลต่อสภาพเศรษฐกิจโดยรวม

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาถึงระดับความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีต่อปัจจัยที่เป็นตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการรับรองระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO 9001 : 2000 ในประเทศไทย ทั้ง 7 ประเภทได้แก่ การขาดงานของพนักงาน อุบัติเหตุในการทำงานของพนักงาน

ความเชื่อซ้ำในการทำงานของพนักงาน การลาออกของพนักงาน การซ่อมบำรุงเครื่องจักร
คุณภาพสินค้าต่ำกว่ามาตรฐาน การผลิตต่ำกว่ามาตรฐาน

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีต่อปัจจัยที่เป็นตัวชี้วัดการเพิ่ม
ผลผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการรับรองระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO 9001 : 2000
ในประเทศไทย โดยจำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน

1.3 สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐาน 1 : ผู้บริหารที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่เป็นตัวชี้วัดการ
เพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการรับรองระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO
9001 : 2000 ในประเทศไทยแตกต่างกัน โดยมีสมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานที่ 1.1 : ผู้บริหารที่มีเพศแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่เป็นตัวชี้วัดการ
เพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการรับรองระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO 9001 :
2000 ในประเทศไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.2 : ผู้บริหารที่มีอายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่เป็นตัวชี้วัดการ
เพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการรับรองระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO 9001 :
2000 ในประเทศไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.3 : ผู้บริหารที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่เป็นตัว
ชี้วัดการเพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการรับรองระบบการบริหารงานคุณภาพ
ISO 9001 : 2000 ในประเทศไทยแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.4 : ผู้บริหารที่มีประสบการณ์การทำงานแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อปัจจัย
ที่เป็นตัวชี้วัดการเพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการรับรองระบบการบริหารงาน
คุณภาพ ISO 9001 : 2000 ในประเทศไทยแตกต่างกัน

1.4 ทฤษฎีกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ยึดหลักประเภทของปัจจัยที่เป็นตัวชี้วัดการเพิ่มผลผลิตของ Neel Q. Herrick
ผู้อำนวยการของ National Center on Productivity and Quality of Work Life ซึ่งเป็นตัวแทนของ
รัฐบาลกลางสหรัฐอเมริกา (วรรณธ แสงมณี 2544 : 4-7) ได้จำแนกประเภทของปัจจัยที่เป็นตัว
ชี้วัดการเพิ่มผลผลิตไว้ดังนี้

- 1) การขาดงาน
- 2) อุบัติเหตุ

- 3) ความเชื่องช้า
- 4) การลาออก
- 5) การสูญเสียวันทำงานเนื่องจากการนัดหยุดงาน
- 6) การร้องทุกข์
- 7) สินค้าคงคลังมีไม่เพียงพอ
- 8) การซ่อมบำรุงเครื่องจักร
- 9) คุณภาพต่ำกว่ามาตรฐาน
- 10) การผลิตต่ำกว่ามาตรฐาน

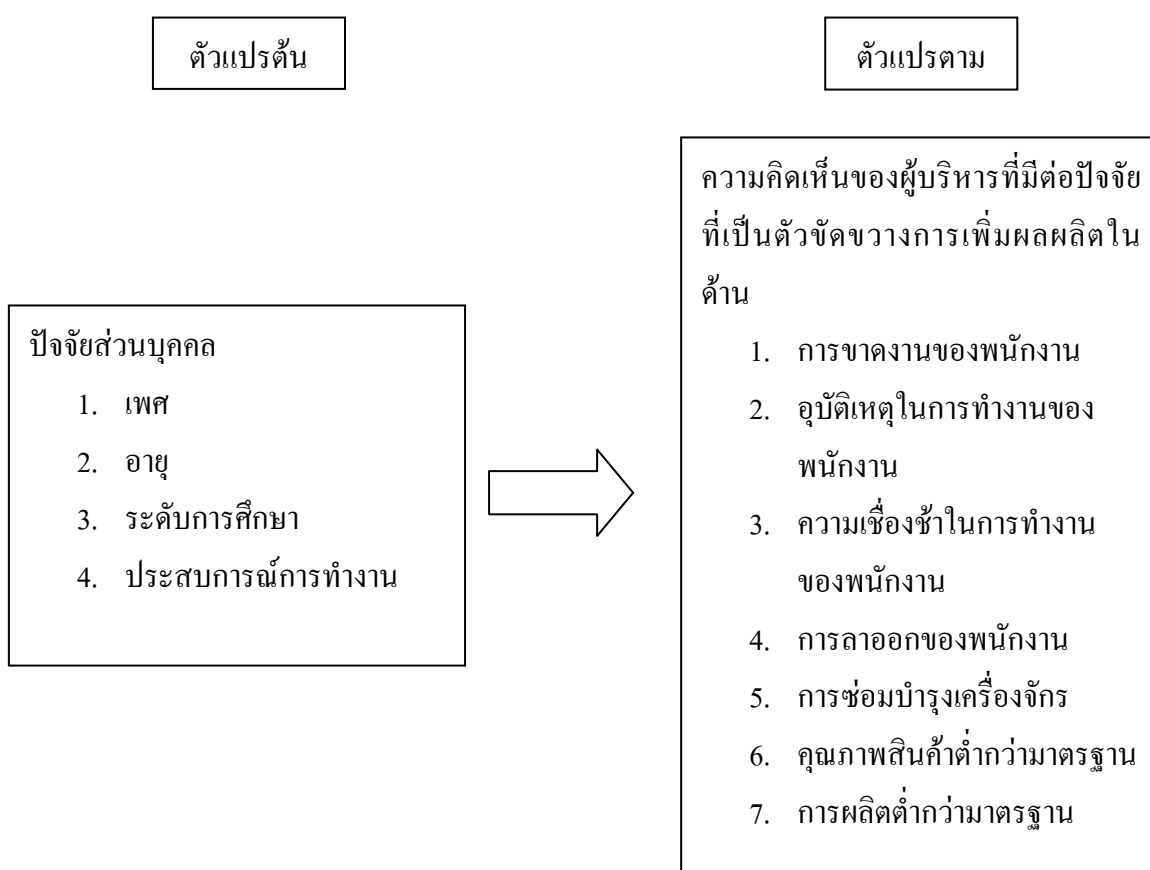
จากประเภทของตัวชี้ขบวนการเพิ่มผลผลิตข้างต้น ผู้วิจัยได้เลือกประเภทของตัวชี้ขบวนการเพิ่มผลผลิต 7 ประเภท ดังนี้
เลือกประเภทของตัวชี้ขบวนการ 7 ประเภทดังนี้

- 1) ประเภทของตัวชี้ขบวนการเพิ่มผลผลิตที่เกี่ยวกับการขาดงานของพนักงาน
- 2) ประเภทของตัวชี้ขบวนการเพิ่มผลผลิตที่เกี่ยวกับอุบัติเหตุในการทำงานของพนักงาน
- 3) ประเภทของตัวชี้ขบวนการเพิ่มผลผลิตที่เกี่ยวกับความเชื่องช้าในการทำงานของพนักงาน
- 4) ประเภทของตัวชี้ขบวนการเพิ่มผลผลิตที่เกี่ยวกับการลาออกของพนักงาน
- 5) ประเภทของตัวชี้ขบวนการเพิ่มผลผลิตที่เกี่ยวกับการซ่อมบำรุงเครื่องจักร
- 6) ประเภทของตัวชี้ขบวนการเพิ่มผลผลิตที่เกี่ยวกับคุณภาพต่ำกว่ามาตรฐาน
- 7) ประเภทของตัวชี้ขบวนการเพิ่มผลผลิตที่เกี่ยวกับการผลิตต่ำกว่ามาตรฐาน

ผู้วิจัยมีได้นำประเภทตัวชี้ขบวนการเพิ่มผลผลิตที่เหลือ 3 ประเภทมาใช้เนื่องจากประเภทปัจจัยที่เป็นตัวชี้ขบวนการเพิ่มผลผลิตที่เกี่ยวกับการสูญเสียวันทำงานเนื่องจากรวันนัดหยุดงานและการร้องทุกข์ยังไม่มีข้อมูลอ้างอิงหรือการทำวิจัยรวบรวมในด้านการร้องทุกข์และการนัดหยุดงานในประเทศไทย และปัจจัยด้านสินค้าคงคลังเป็นปัจจัยที่ขึ้นอยู่กับนโยบายการบริหารโดยพิจารณาในด้านปัจจัยในส่วนของเงินทุนเป็นปัจจัยสำคัญ ซึ่งอุตสาหกรรมขนาดย่อมหรืออุตสาหกรรมที่มีเงินทุนน้อยย่อมไม่สามารถคุมหรือจัดการด้านนี้ได้เทียบเท่าอุตสาหกรรมใหญ่

แนวคิดในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้มาจากการศึกษาวิจัยของ ฤทัยรัตน์ มะลิตทอง (2548) “การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีต่อตัวชี้ขบวนการเพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล” โดยศึกษาปัจจัยที่เป็นตัวชี้ขบวนการเพิ่มผลผลิตในด้านการขาดงาน อุบัติเหตุ ความเชื่องช้า การลาออก สินค้าคงคลังไม่เพียงพอ การซ่อมบำรุงเครื่องจักร คุณภาพต่ำกว่ามาตรฐาน การผลิตต่ำกว่ามาตรฐาน ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงผู้บริหารที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงานที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นตัวชี้ขบวนการต่อการเพิ่มผลผลิต งานวิจัยของ วิวัฒน์ เหมพรรณไพเราะ (2548) “ปัจจัยที่เป็นตัว

จัดวางการเพิ่มผลผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในประเทศไทย” โดยศึกษาปัจจัยที่เป็นตัวจัดวางการเพิ่มผลผลิต ในด้านความเชื่องช้า การลาออก สิ้นค้าคงคลังไม่เพียงพอ คุณภาพต่ำกว่ามาตรฐาน ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงขนาดของอุตสาหกรรม ลักษณะประเภทของการผลิต และระบบมาตรฐานคุณภาพของโรงงาน งานวิจัยของ วันศิริ มุ่งหามณี (2547) “ปัจจัยที่มีเป็นตัวจัดวางการเพิ่มผลผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตเครื่องประดับในประเทศไทย” โดยศึกษาปัจจัยที่เป็นตัวจัดวางการเพิ่มผลผลิต ในด้านการขาดงาน อุบัติเหตุ ความเชื่องช้า การลาออก คุณภาพต่ำกว่ามาตรฐาน โดยงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงปัจจัยส่วนบุคคลของผู้บริหารที่ส่งผลถึงความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีต่อปัจจัยที่เป็นตัวจัดวางการเพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการรับรองระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO 9001 : 2000 ในประเทศไทยที่แตกต่างกัน ดังแสดงกรอบการวิจัยในภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีต่อปัจจัยที่เป็นตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการรับรองระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO 9001 : 2000 ในประเทศไทย ของทั้ง 7 ปัจจัยดังที่ได้กล่าวไว้ในกรอบแนวคิด

1.5.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้บริหารของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการรับรองระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO 9001 : 2000 ในประเทศไทย มีทั้งสิ้น 63 ราย รวบรวมรายชื่อจากสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ณ วันที่ 27 พฤศจิกายน 2549

1.5.2 ตัวแปรที่ศึกษา

1.5.2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล

- 1) เพศ
- 2) อายุ
- 3) ระดับการศึกษา
- 4) ประสบการณ์การทำงาน

1.5.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

ความคิดเห็นของผู้บริหารที่มีต่อปัจจัยที่เป็นตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการรับรองระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO 9001 : 2000 ในประเทศไทย ทั้ง 7 ประเภท

- 1) การขาดงานของพนักงาน
- 2) อุบัติเหตุในการทำงานของพนักงาน
- 3) ความเชื่องช้าในการทำงานของพนักงาน
- 4) การลาออกของพนักงาน
- 5) การซ่อมบำรุงเครื่องจักร
- 6) คุณภาพสินค้าต่ำกว่ามาตรฐาน
- 7) การผลิตต่ำกว่ามาตรฐาน

1.5.2.3 ขอบเขตของเวลาที่ศึกษา

เก็บข้อมูลในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ – เดือนมีนาคม พ.ศ. 2550

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับ

ประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัยในครั้งนี้ คือ

1.6.1 ทำให้ทราบถึงระดับความรุนแรงของปัญหาที่เกิดจากปัจจัยที่เป็นตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ ที่ได้รับการรับรองระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO 9001 : 2000 ในประเทศไทย เพื่อใช้ศึกษาหาแนวทางในการแก้ไข ปรับปรุงและป้องกันตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิต

1.6.2 ทำให้ทราบถึงปัจจัยส่วนบุคคลของผู้บริหารที่มีต่อปัจจัยที่เป็นตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการรับรองระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO 9001 : 2000 ในประเทศไทย

1.6.3 เพื่อใช้เป็นข้อมูลสำหรับผู้ประกอบการของอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ ได้ใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาและประเมินปัจจัยที่เป็นตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิต

1.7 นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1.7.1 องค์กร หมายถึง สถานประกอบการที่ประกอบธุรกิจสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการรับรองระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO 9001 : 2000 ในประเทศไทย

1.7.2 อุตสาหกรรมสิ่งพิมพ์ หมายถึง กิจการที่ผลิตและจำหน่ายสิ่งพิมพ์ อุปกรณ์ เคมีภัณฑ์ หรือเครื่องจักรที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสิ่งพิมพ์ทุกประเภท

1.7.3 ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบโดยรวมในการบริหารองค์การทั้งทางด้านบุคลากร และการบริหารจัดการของอุตสาหกรรมระดับผู้จัดการฝ่ายขึ้นไป

1.7.4 ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ข้อมูลเฉพาะของบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน

1.7.5 ระดับการศึกษา หมายถึง ระดับการศึกษาขั้นสูงสุดของผู้บริหาร

1.7.6 ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน หมายถึง ระยะเวลาที่ผู้บริหารเริ่มปฏิบัติงานทั้งหมดที่ได้ปฏิบัติงานมา

1.7.7 ระบบการบริหารงานคุณภาพ ISO 9001 : 2000 หมายถึง ระบบที่มีการจัดวางการบริหาร เพื่อประกันคุณภาพที่สามารถตรวจสอบได้โดยผ่านระบบเอกสาร

1.7.8 การขาดงาน หมายถึง การที่คนงานไม่มาทำงาน เมื่อถึงเวลาของตนเนื่องจากความเหนื่อยล้า และความไม่พึงพอใจในงาน

1.7.9 ความเชื่องช้า หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติที่ต่ำกว่าเวลามาตรฐาน

1.7.10 การลาออก หมายถึง การดำเนินงานที่ไม่สามารถปฏิบัติต่อไปในองค์การ โดยมีกระบวนการจัดการให้พ้นสภาพการทำงาน

1.7.11 คุณภาพสินค้า หมายถึง มาตรฐานของผลิตภัณฑ์ที่ตรงตามที่ได้กำหนดไว้เป็นการกระทำซึ่งให้ได้มาถึงคุณสมบัติของสินค้าอันพึงประสงค์เป็นที่พึงพอใจของผู้บริโภค ผู้ผลิตด้วยต้นทุนต่ำ

1.7.12 การซ่อมบำรุงเครื่องจักร หมายถึง การดำเนินงาน การจัดการในด้านการที่ต้องปฏิบัติเพื่อรักษาสภาพหรือยกลสภาพของเครื่องจักรหรืออุปกรณ์ต่างๆ ให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด

1.7.13 การผลิตต่ำกว่ามาตรฐาน หมายถึง การผลิตที่ไม่สามารถทำได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ของผู้ผลิต และส่งผลกระทบต่อปฏิบัติงานของหน่วยงานนั้น

1.7.14 อุบัติเหตุ หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากการประกอบอาชีพ โดยมีได้วางแผนไว้ล่วงหน้า ซึ่งก่อให้เกิดความบาดเจ็บ พิการ หรือตายและทำให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหาย